

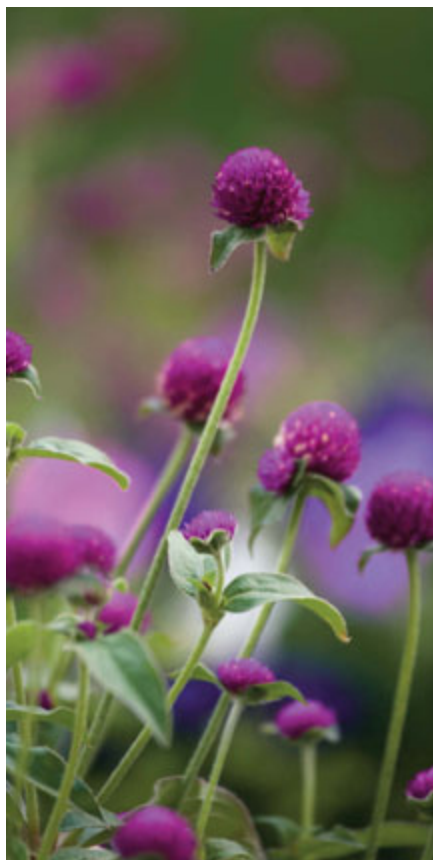
jó döntéseket, melyek lehetővé teszik, hogy egyetlen az élet fájának gyümölcséből. Ha pedig bármilyen okból tévedtek vagy letérnétek az ösvényről, a kezünk ki van nyújtva felétek: „Gyerekek. Van remény. Szeretünk titeket, és segíteni akarunk abban, hogy boldogok legyetek.”

Mennei Atyánk annyira szeret bennünket, hogy az Ő egyetlen Fiát, Jézus Krisztust adta nekünk.

Jézus Krisztus annyira szeret bennünket, hogy bűneinkért engesztelésül az életét adta értünk.

Mi mit vagyunk hajlandók megadni azért, hogy tiszták legyünk, és részesei legyünk ebben az örömben?

Ezen igazságokról teszem nektek tanúbizonyságot, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: Mervyn B. Arnold elder
a Hetvenektől

Mihez kezdteél a nevémmel?

Egy napon számot kell adnunk Szabadítónk, Jézus Krisztus előtt arról, hogy mihez kezdünk az Ő nevével.

A mikor George Albert Smith elnök fiatal volt, álmában megjelent neki elhunyt nagyapja, George A. Smith, és azt kérdezte: „Szeretném tudni, mihez kezdteél a nevémmel.” Smith elnök így felelt: „Soha semmi olyat nem tettem a neveddel, amit szégyellned kellene.”¹

Minden héten, amikor veszünk az úrvacsorából, szövetségben ígérjük, hogy hajlandóak vagyunk magunkra venni Krisztus nevét, mindig emlékezni Őrá és betartani a parancsolatait. Ha hajlandóak vagyunk ennek megtételére, akkor a legcsodálatosabb áldás ígérését kapjuk – hogy Lelke mindig velünk lesz.²

Miként George Albert Smithnek számot kellett adnia nagyapja előtt arról, hogy mihez kezdett a nevével, egy napon nekünk is számot kell adnunk Szabadítónk, Jézus Krisztus előtt arról, hogy mihez kezdünk az Ő nevével.

A Példabeszédekben szó van a jó hírnév fontosságáról. Ott ezt olvassuk: „Kívánatosab a jó hírnév nagy gazdagságnál; ezüstről és aranyból a kedvesség jobb”³, és „az igaznak [neve] áldott”⁴.

Ezeken a szentírásokon és nevünk jó híre fontosságán elgondolkozva számos emlék rohanta meg elmémet

arról, hogy szüleim milyen jó hírnevet és örökséget hagytak négy fivéremre, két leánytestvéremre és rám. Szüleim nem rendelkeztek a világ kincseivel, nem volt ezüstjük vagy aranyuk sem. Kilencen két hálószobás, egy fürdőszobás házban éltünk, amelyhez hátul zárt terasz csatlakozott – itt aludtak a leánytestvéreim. Amikor a szüleim meghaltak, testvéreimmel összegyűltünk, hogy elosszuk földi javaikat, melyekből nem sok volt. Édesanyám hátrahagyott néhány ruhát, némi használt bútort és néhány más személyes tárgyat. Édesapám hátrahagyott néhány asztalos szerszámot, néhány régi vadászpuskát és egyéb apróságokat. Pénzbeli értékkel csak szerény otthonuk és csekélyke takarékszámuk bírta.

Együtt könnyeztünk és mondtunk köszönetet annak tudatában, hogy olyan valamit hagytak ránk, ami értékesebb az ezüstről és az aranyról. Szeretetüket és idejüket adták nekünk. Gyakran bizonyosságot tettek az evangélium igaz voltáról, amiről most becses naplóikban olvashatunk. Nem is annyira szavakkal, sokkal inkább példájukkal tanítottak minket arra, hogy dolgozzunk keményen, legyünk becsületesek és fizessünk

teljes tizedet. Annak vágyát is belénk táplálták, hogy legyünk iskolázottak, szolgáljunk missziót, és ami a legfontosabb, találjunk örök társat, házassodjunk a templomban, majd tartsunk ki mindvégig. Valóban a jó hírnév örökségét hagyták ránk, amiért örökké hálásak leszünk nekik.

Amikor a szeretett próféta, Hélamán, és felesége két fiúgyermekkel áldattak meg, a Lehi és a Nefi nevet adták nekik. Hélamán elmondta fiainak, miért nevezték el őket két olyan ősről, akik majdnem 600 évvel az ő születésük előtt éltek a földön. Azt mondta:

„Íme, fiaim..., első szüleink [Lehi és Nefi] nevét adtam nektek; és ezt azért tettem, hogy amikor eszetekbe jut a nevetek..., emlékezhettek a *cselekedeteikre*; és amikor eszetekbe jutnak a *cselekedeteik*, akkor tudhassátok, hogy miért van megmondva és megírva is az, hogy jók voltak.

Szeretném tehát, fiaim, ha azt tennétek, ami jó, *hogy rólatok is azt mondhassák és azt írassák, amit róluk mondtak és írtak...*,

hogy tiétek lehessen az örök életnek e becses ajándéka”⁵.

Testvéreim, vajon a mi nevünkre hogyan emlékeznek majd 600 év múlva?

Arnold nőtestvér (akit itt a lánya képvisel), 15 éves korában a legelésző jószágokat figyelve felismerte a parancsolatok védelmező erejét.

Amikor Moróni arról beszélt, hogy miként vehetjük magunkra Krisztus nevét és védhetjük meg ez által a jó hírnevünket, ezt tanította:

„Továbbá arra buzdítalak benneteket, hogy *jöjjetek Krisztushoz, és ragadjatok meg minden jó ajándékot, a gonosz ajándékot és a tisztátalan dolgot azonban ne érintsetek.* [...]

Igen, *jöjjetek Krisztushoz, és legyetek benne tökéletessé, és tartóztassátok meg magatokat minden istentelenségtől*”⁶.

A *fiatalság erősségéért* című ihletett füzetben azt olvassuk, hogy a szabad választás Istentől kapott örök tantétel, amelyhez a meghozott döntésekkel járó erkölcsi felelősségvállalás tartozik. „Bár szabadon választhatunk, tetteink következményeit már nem mi választjuk meg. Amikor döntést hozunk, azzal együtt jár e döntés következménye is.”⁷

Nem sokkal azután, hogy kedvesemet, Devonnát elvettem feleségül, elmesélte nekem, hogyan tanulta meg fiatalon annak tanát, hogy szabadon választhatunk, de tetteink következményeit már nem mi választjuk meg. Shelly leányom segítségével most elmesélem nektek Arnold nőtestvér élményét.

„15 éves koromban gyakran éreztem úgy, hogy túl sok a szabály és a parancsolat. Nem voltam biztos benne, hogy egy normális, jókedvű serdülő ilyen sok megkötés mellett is élvezni tudja az életet. Az pedig, hogy édesapám gazdaságában oly sok órát töltöttem el munkával, igencsak lerövidítette azt az időt, amit a barátaimmal tölthettem.

Ezen a nyáron feladataim közé tartozott annak biztosítása, hogy a hegyi legelőre terelt tehenek ne törjenek át a kerítésen és ne menjenek a búzátáblába. A szárba szökő búzát legelő tehen felfúvódhat, ami fulladáshoz és halálhoz vezet. Volt egy tehen, amelyik mindig azon igyekezett, hogy átdugja fejét a kerítésen. Egyik reggel, amikor épp a kerítés mentén lovagolva néztem, mit csinálnak a tehenek, azt vettem észre, hogy a tehen áttörte a kerítést és bejutott a búzátáblába. Rémülten ismertem fel, hogy egy ideje már ette a búzát, mert fel volt fúvódva, és úgy nézett ki, mint egy lufi. Azt gondoltam magamban: »Buta tehen! A kerítés azért van ott, hogy megvédjen, te mégis áttörtél rajta, és olyan sok búzát ettél, hogy veszélyben az életed.«

Visszavágtattam a házhoz, hogy kihívjam apát. De mire visszaértünk, már holtan feküdt a földön. Elszomorított ennek a tehennek az elvesztése. Rendelkezésére bocsátottuk a gyönyörű hegyi legelőt, és kerítést állítottunk, hogy távol tartsuk a veszélyes búzától, ő mégis balgán áttörte a kerítést és saját halálát okozta.

A kerítésen gondolkozva felismertem, hogy az éppen olyan védelmet jelent, amilyen védelmet a parancsolatok és szüleim szabályai jelentenek. A parancsolatok és a szabályok az én javamat szolgálják. Felismertem, hogy a parancsolatok iránti engedelmesség megvédhet engem a fizikai és a lelki

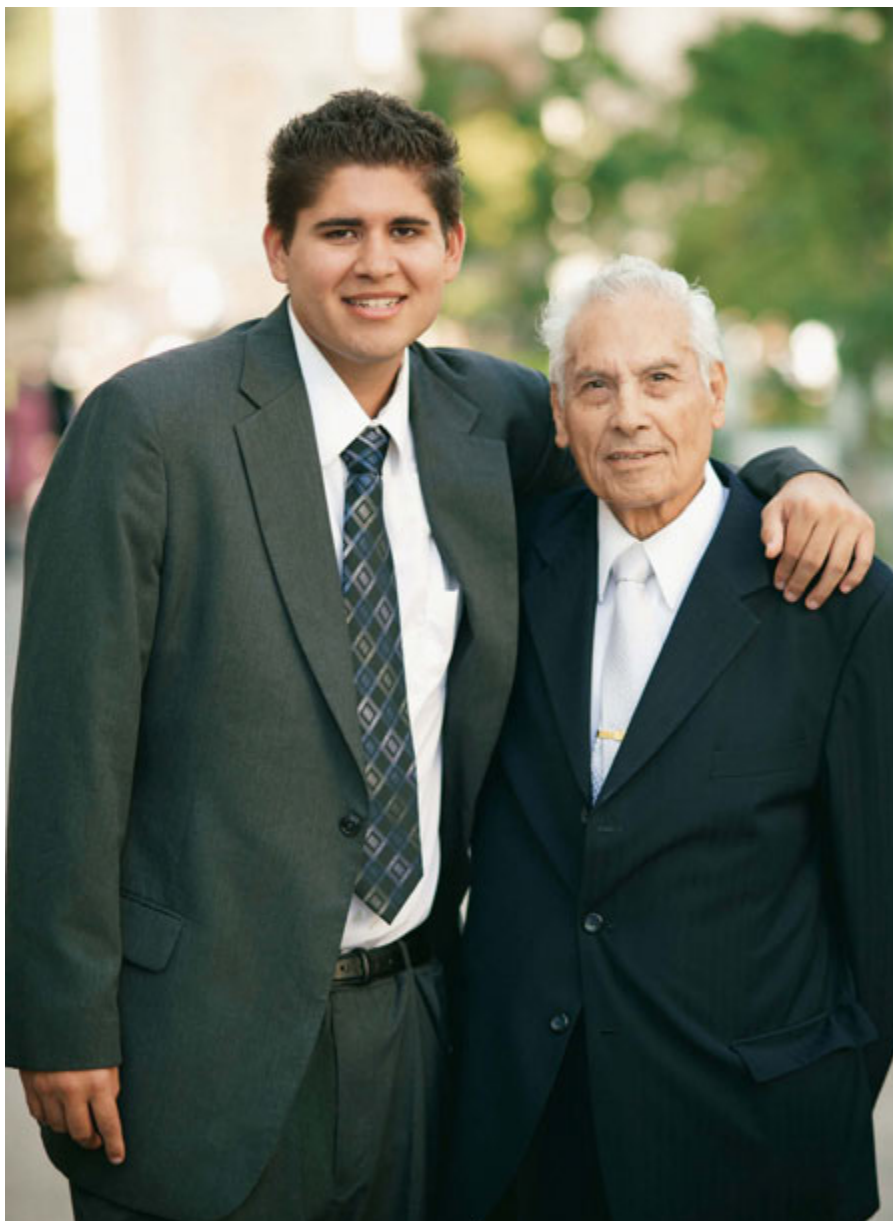
haláltól. Ez a felismerés fordulópontot jelentett az életben.”

Arnold nőtestvér megtanulta, hogy kedves, bölcs és szerető Mennyei Atyánk nem azért adott nekünk parancsokat, hogy – mint azt az ellenség el akarja hitetni velük – korlátozzon minket, hanem azért, hogy megáldja az életünket, hogy megvédje a hírvünket és a jövő nemzedékeire hagyott örökségünket, ahogyan az Lehi és Nefi esetében is történt. A döntése következményeit elszenvető tehénhez hasonlóan, nekünk is meg kell tanulnunk, hogy a fű *soha* nem zöldebb a kerítés másik oldalán, és soha nem is lesz az, mert „a gonoszság sohasem volt boldogság”⁸. Amikor véget ér ez az élet, mindannyian szembesülünk döntéseink következményeivel. A parancsok egyértelműek, védelmet nyújtanak, és nem korlátoznak. Az engedelmesség pedig számtalan csodálatos áldással jár.

Mennyei Atyánk tudta, hogy mindannyian követünk majd el hibákat. Nagyon hálás vagyok az engesztelésért, amely mindannyiunk számára lehetővé teszi a bűnbánatot és a szükséges változtatások megtételét, hogy újra egyek lehessünk a Szabadítóval és érezhessük a megbocsátás édes békéjét.

Szabadítónk mindennap hív minket, hogy tisztítsuk meg a nevünket és térjünk vissza az Ő jelenlétébe. Biztatása tele van szeretettel és gyengésséggel. Képzeljétek el velem a Szabadító ölelését, amint felolvasom szavait: „...nem tértek-e most vissza hozzám, és bánjátok meg bűneiteket, és tértek meg, hogy meggyógyíthassalak benneteket?”⁹

Ma ugyanazt a kihívást szeretném mindannyiótok elé tárni, amit szüleim tártak elem, akikre jó hírvük miatt örökké emlékezni fognak. Mielőtt bármit is tennétek, képzeljétek el a

Szabadítót, amint mellettetek áll, és kérdezzétek meg magatoktól: „Gondolnám, mondanám vagy megtenném ezt tudva, hogy Ő ott van?” Mert Ő biztosan ott van. Szeretett Thomas S. Monson elnökünk, akiről bizonyosságot tesztek, hogy próféta, gyakran idézi a következő szentírásbeli verset, amikor Urunkról és Szabadítónról beszél: „...mert arcotok előtt járok majd. Ott leszek a jobb és a bal kezeten, és Lelkem a szívetekben lesz”¹⁰.

Azon a dicső napon, amikor szeretett Szabadítónk elé állunk és beszámolunk neki arról, hogy mihez kezdtünk a nevével, mondhatjuk azt: „Ama nemes harcot megharcoltam,

futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam”¹¹, „nevednek tisztességet szereztem”. Bizonyosságot tesztek arról, hogy Jézus a Krisztus. Meghalt, hogy mi élhessünk. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. *Presidents of the Church Student Manual* (Church Educational System manual, 2003), 134.
2. Lásd Tan és a szövetségek 20:77.
3. Példabeszédek 22:1.
4. Példabeszédek 10:7.
5. Hélamán 5:6–8; kiemelés hozzáadva.
6. Moróni 10:30, 32; kiemelés hozzáadva.
7. *A fiatalság erősségéért* (füzet, 2002), 4.
8. Alma 41:10.
9. 3 Nefi 9:13.
10. Tan és a szövetségek 84:88.
11. 2 Timótheus 4:7.